

MIDA MALENA

O ZI DE CARE SĂ-ȚI AMINTEȘTI

București, România 2023

O ZI DE CARE SĂ-ȚI AMINTEȘTI

Copyright © 2023 Mida Malena

DREAMS PUBLISHING HOUSE

Director editorial/Stilizare text: Andreea Boncea, Alin Boncea

Design copertă: Răzvan Ștefan Sorescu

Tehnoredactare: Alin Boncea

Această carte este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat. Orice altă utilizare incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, inclusiv prin internet sau altele decât cele pe care a fost încărcată, se pedepsește penal și/ sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

O zi de care să-ți amintești/ Mida Malena - București: Dreams Publishing House, 2023

ISBN 978-606-94962-8-2

821.135.1

DREAMS PUBLISHING HOUSE © 2023

BUCUREȘTI, ROMÂNIA

TEL.: 0728.271.038/ 0755.704.857

E-MAIL: OFFICE@DREAMSPUBLISHINGHOUSE.CO.UK

WWW.DREAMSPUBLISHINGHOUSE.CO.UK

Acesta este un fragment exemplu din cartea
„O zi de care să-ți amintești” de Mida Malena.

Pentru versiunea completă,
vizitați <https://midaway.ro/cărți> sau Amazon KDP.

MIDA MALENA

O ZI DE CARE SĂ-ȚI AMINTEȘTI

„Singurul lucru pe care îl putem pierde este Timpul.”

eBook (ediție revizuită)

MIDA MALENA @ 2025

București, România

Cel mai dificil moment în viață este, după părerea mea, fix acela când îți pui sufletul pe tavă și îl oferi altcuiva. Iar atunci când chiar te hotărăști să faci asta, ceva mai presus de tine nu te lasă să exprimi exact ceea ce simți. Pentru că trăirile interioare sunt una și să le poți explica, pur și simplu, în cuvinte pe înțelesul celuilalt, este o cu totul altă poveste.

Dacă ai încercat vreodată să-ți verbalizezi propriile trăiri, ai văzut și simțit pe pielea ta asta și, poate chiar mai grav decât atât e faptul că ceea ce a înțeles celălalt a fost cu totul și cu totul altceva decât ai dorit tu să-i transmiți. „E chiar ciudat”, te gândești acum. „Chiar mi s-a întâmplat asta”, îmi vei spune. Da, știu, cunosc și crede-mă, caut răspunsuri, ca și tine, pentru că vreau să înțeleg: de ce simțim ceva și, pur și simplu, nu avem sau nu găsim cuvintele potrivite pentru a descrie cu exactitate asta?

Mă frământă această întrebare de prea mult timp și îi tot caut un răspuns care să mă mulțumească.

Oare îl voi găsi?

De când mă știu, am fost o fată destul de timidă. Uneori îmi era teamă să vorbesc; mă gândeam că sunt prea mică și neștiutoare ca să am dreptul să spun ceva, să-mi dau cu părerea sau să vorbesc liber cu oamenii mari. Așa că tăceam. Ascultam poveștile din jurul meu și îmi făceam propriile dialoguri în minte. Acolo, puteam fi EU. Puteam spune orice voiam, monologam cu propria mea minte.

Când în viața de zi cu zi ceva mă neliniștea, mă nedreptățea sau mă frustra, în capul meu era o avalanșă de cuvinte. Nerostite, neștiute,

nedetectate și totuși prezente. Mă chinuiam și se zbăteau să iasă afară, dar voința mea era mai tare decât ele.

Rar le lăsam să vadă o mică rază de soare dinspre exterior.

Trăiau acolo, ferecate, departe de tot și de toate, erau doar ale mele.

Toată copilăria am fost un copil rebel. Făceam cam tot ce îmi trecea prin cap și eram pe deplin conștientă că pedepsele aferente purtării mele erau meritate. Dar continuam să fiu așa. Aș fi putut să fiu altfel, dar nu doream. Nu doream să fiu influențată de ceea ce voiau ceilalți, care să mă facă să nu mai fiu eu.

Oare eram conștientă că trăiesc două vieți, una exterioară și una interioară?

Cea exterioară era plină de certuri, de bătaii uneori, de traume, de lipsuri, de cuvinte nerostite. Cea interioară era lumea de refugiu, de cum ar fi putut fi dacă ar fi putut să fie.

Cum poți trăi în două lumi și totuși să-ți menții echilibrul?

Cred că așa am început să caut: să caut răspunsuri la întrebări, să caut să înțeleg comportamente, să caut să înțeleg natura umană. Pe atunci nu știam că fac asta – târziu am realizat. Atunci, eram precum o tablă neagră, încă nescrisă. Așteptam ca cineva să mă mâzgălească. Ca altcineva să șteargă totul cu un burețel. Apoi să o ia de la capăt, cu alte informații. Și tot așa. Zi după zi. An după an. Adăugând, ștergând, râzând și plângând în fața mea.

Așa au trecut anii. Ani pe care nu îi mai pot întoarce. Și nici nu aș mai vrea. Am trecut odată pe acolo, de ce m-aș mai întoarce? Am făcut tot ce am putut eu mai bine, cu ceea ce am avut atunci la îndemână. Am făcut tot ce am crezut că este corect. Și atât. Suficient.

Pot doar privi înapoi. Pot trage concluzii, în cel mai bun caz. Sau pot să mă distrez de cât de credulă am fost. Cum i-am lăsat pe unii să facă tot ce vor cu mine fără să mă opun, de dragul lor sau chiar din dorința de a fi apreciată.

Uneori suntem doar niște marionete în calea vieții. Realizăm asta? Nu prea cred. Poate doar când ne uităm peste umăr înapoi? Sau nici măcar atunci.

Avem falsa impresie că suntem stăpâni pe destinul nostru, că luăm decizii pe baza a ceea ce vrem... total fals. Totul este conjunctural și cu efect de bumerang uneori.

Societatea, familia, prietenii, școala, totul ne dictează.

De la cum să gândim, până la cum să trăim, totul ne este trasat. Acum văd asta limpede. Dar ce îmi scapă? Pentru că întotdeauna ne va scăpa câte ceva.

Ne naștem și așa totul începe.

Familia este prima care ne trasează regulile. Nimic de zis, fără familie nu am exista, la propriu.

Urmează sistemul de învățământ. Alt început. Reguli, program, conduită, dispute, certuri – o altfel de abordare și înțelegere a vieții.

Copilul e un pic derutat. Apar diferențe. Ceea ce știi devine ambiguu. Apar noțiuni noi. Diferențe culturale, mentale, de abordare. Un nou criteriu de selecție.

Și pentru ce toate astea?

Pentru a crea un „om” care să semene cu ceilalți. Aceleași criterii, aceleași gusturi, aceleași opinii. Rar te opui. Nu că nu ai vrea. Dar ești mult prea mic și nesemnificativ. Totuși încerci. Plângi, te zbați... apoi realizezi. Ei sunt cei mulți, iar tu ești singur. Precum o căprioară pierdută, înconjurată de lei flămânzi. Atunci taci și muți totul la interior. Acolo tu ești Leul. Nimeni nu-ți dictează ce să faci, ce ar fi „frumos” să spui. Nimeni nu te acuză. Nimeni nu strigă la tine. Ești tu. Decizi tu.

Poate așa ar trebui să fie. Sau poate nu.

Apoi crești. Și dacă nu ești suficient de puternic la interior, te contopești cu restul. Devii ca ei: umil, tăcut, atent la reguli, competitiv, că doar așa se vrea.

Iar procesul de creștere durează. Timpul își cere tributul. Uneori încetezi să te lupți și devii precum ceilalți. Mai ai momente când îți

amintești că ești diferit, dar sunt puține și sunt repede înăbușite de cei mulți. Iar timpul trece. Sau noi trecem prin el. Nici nu mai știu. Chiar nu contează.

Am crescut. Iar timpul, acel timp de demult, nu mai există. Dacă a existat vreodată. Sunt doar amintiri acum. Atât cât ne mai putem aminti. Uneori ne apar în gând lucruri uitate. Apar brusc. Precum niște revelații. Ne surprind. Unde au fost până atunci? De ce apar brusc, chiar când noi nici nu mai știm de existența lor?

Iar cu dorințele, cum este?

Cum prind ele viață?

Și de unde ne vin?

Am realizat că dorințele prind viață atunci când, pur și simplu, ești pregătit pentru ele. Ca și cum au așteptat în neant, ani la rând, ca tu să le poți primi. Așa cum zboară un avion în jurul aeroportului, pentru că nu a primit încă ok-ul de aterizare de la turnul de control.

Eu așa le văd acum.

Uneori... totul e atât de efemer... că nici nu mai știi unde e realitatea sau dacă ea există.

Așa și cu dorința mea de a pleca, undeva, oriunde, singură, să fiu eu cu mine și să dau piept cu necunoscutul, zilnic.

De ce nu?

Visez la asta de mult prea mult timp.

Acum, avionul meu a primit undă verde de la turnul de control.

Și chiar aterizează.

Cine a zis că visele nu pot deveni realitate? Pentru mine... acum sunt reale.

București

E chiar curios că nu am nicio emoție în legătură cu plecarea asta. Parcă nimic nou sub soare. Ca și cum totul e normal și firesc. Iar Bucureștiul e mohorât, e o vreme ciudată.

Nici nu m-am uitat la el la plecare, ca și cum nici nu exista pentru mine. Hmmm... ciudat sentiment. Necunoscut!

Am ajuns la aeroport.

Dintr-o dată am simțit că transpir toată. Ca și cum brusc intrasem într-o saună. Chiar eram udă, la propriu... pe bluza gri cu mâneci lungi, dar și geaca era udă. Curios. Zici că cineva mă udase intenționat.

Mi-am dat geaca jos instant, dar tot degeaba. Căldura era și mai intensă.

Oare plecarea în lunga mea călătorie să fie de vină?

Acasă nu aveam nimic. Pe drum, în taxi, nimic. Am vorbit netulburată tot drumul. Brusc, realizez că eu chiar plec. Am aproximativ 16.000 de kilometri de zbor. Cu o escală.

Aștept să fac check-in. Timpul trece destul de încet. Vorbesc mult la telefon. Rezolv ultimele lucruri, pe ultima sută de metri. Nu știu cum va fi cu telefonul meu după ce ies din țară.

Stau așa, așteptând să trec de toate formalitățile de îmbarcare. Prima oprire, Istanbul. Avem o întârziere de o oră la decolare. Așa că aștept, ce să fac? Gândurile mele zboară. Tocmai a aterizat unul. Ca la ruletă. Acum îmi ocupă toată atenția. Am realizat, brusc, că la Istanbul a fost ultimul meu zbor cu avionul. Cu vreo patru ani în urmă... sau să fie chiar cinci?

Nu contează. Atunci nu știam asta. Eram încă îndrăgostită destul de bine de fostul meu iubit. Sau așa credeam. Mă amuz acum, dar atunci i-am făcut cadou de ziua lui biletele în Istanbul. Am vrut să sărbătorim acei mulți ani de relație. A fost foarte frumos. Ca să nu mai vorbesc că am mers pe jos vreo 10 kilometri, în bombănelile lui, normal, ca să ajungem la podul care face legătura dintre cele două continente, Asia și Europa.

Mă fascina cumva acel pod. I-am spus că vreau să ajung în Asia – Istanbul, până la urmă, se întinde pe două continente. Așa că, ce să facă cu mine, ne-am dus până la acel pod, logic.

Cumva, după acești ani împreună, știa că, dacă îmi pun ceva în cap, nu mă las până nu realizez. Așa fac mereu, uneori mă încăpățânez atât de tare, încât și eu mă mir de mine. Dar tot nu mă las.

Am ținut morțiș să ajung la podul ăla. În mintea mea credeam că putem să îl traversăm pe jos, pietonal. M-am înșelat însă. Și mai m-am înșelat într-o privință. Am ajuns la el, după cei 10 kilometri parcurși la pas pe malul mării, dar nu puteam nici urca și ni s-a spus că nu era un pod pietonal, deci nicio șansă să-l putem traversa pe jos. Eram dezamăgită.

Plus că am ajuns la baza unui pilon de rezistență, undeva pe malul mării, dar nu era acces la pod de acolo. Bineînțeles că mi s-a spus că e un semn și nu trebuie să ajung în Asia. Dar eu, Batman. Încăpățânarea la cote maxime.

Am început să tot întrebăm în stânga și-n dreapta, oamenii ăia abia-abia au înțeles ce voiam noi. Cred că s-au cam șocat, se uitau așa ciudat când înțelegeau, într-un sfârșit, ce voiam să facem. Mai că nu ne-au zis că suntem nebuni. Totuși, am aflat că putem să îl traversăm, dar doar cu mijloacele de transport în comun. De la vreo patru kilometri distanță, de unde era acces pe pod... și cred că deja e logic ce am făcut. Ce a urmat adică. Am pornit-o din nou, la pas, încolo.

Am mers cei patru kilometri, am urcat un deal cu greu (bombănelile fostului erau deja la apogeu!) și am ajuns într-un final la faimoasa urcare pe pod. Acolo am mai așteptat o vreme până a venit primul autobuz, care să și oprească în stație.

Toate erau pline și nu opreau, deoarece spațiul nu permitea să mai urce nici măcar un om. Chiar mă gândeam unde merg toți oamenii ăia. Eram în al nouălea cer când m-am văzut urcată într-un autobuz, după atâtea ore extenuante. Era înghesuală mare, dar nu conta. Eram acolo.

Am mers așa vreo șase stații bune, cam 12-15 kilometri... până la capătul de traseu al autobuzului. Pe la a patra stație am reușit doar să stăm jos, că se eliberase pe traseu. Când toată lumea a coborât,

ne-am întrebat și noi ce să facem. Până acolo totul a fost normal. Oamenii din autobuz, îngândurați și preocupați, la fel ca în România. Nimic interesant, nici în autobuz, dar nici afară, pe fereastră. Blocuri, reclame, poduri, vegetație, la fel ca în oricare alt loc.

Doar că știam în capul meu că nu mai suntem pe continentul nostru. Și că am ajuns fără să facem nimic ieșit din comun. Cu multă extenuare, dar aia nu mai conta.

Am vrut să trec în Asia și eram în Asia.

Doar că nu simțeam că „sunt” în Asia. Și chiar nu înțelegeam.

Sau nu știu ce voiam să simt altceva. Era ca și cum nimic nu era diferit. Poate imaginația mea își făurise alte repere și nu le regăseam aici nicicum.

Dar, mno, eram acolo unde îmi dorisem să ajung. Era un mic orașel, ca pe la noi în orașele mici. Nici nu mai știu ce nume avea. Câteva cafenele, patiserii, un restaurant, multe blocuri – normale toate.

Ne-am zis că, dacă tot am ajuns acolo și aveam o oră până se întorcea autobuzul înapoi pe continentul nostru de origine, să bem măcar o cafea în Asia. Fostul iubit se amuza de mine. Îmi tot zicea: „Mno, ai ajuns și în Asia, femeie!” Așa vorbea el. Era haios. „Acum ce mai vrei să faci? Pe lună nu vrei tu să ajungi?” Se gândea atunci, probabil, că vom îmbătrâni împreună. Oare așa gândeam și eu? Total greșit, se pare.

Hmm... acum, când mă gândesc la asta, îmi vine să râd cu lacrimi. Nu știa el, nu bănuia măcar, cât de interesantă va deveni viața mea. Pe vremea aia eram la mâna lui – dependentă financiar. Și nu e de bine asta, logic! Nu se gândea nici în cele mai fanteziste gânduri ale lui că voi ajunge vreodată în Asia, fără el și, mai ales, eu singură. Dar, cum viața ne rezervă din astea „neprevăzute” mereu, așa a fost și excursia asta.

Bag de seamă că aventura aia a fost așa precum un preludiu, că am văzut că se poate și că, dacă vreau și mă țin de calea mea, e imposibil

să nu se realizeze. Am vrut în Asia și acum chiar voi merge în Asia... o lună... de una singură.

Pffff... o lună...

De atunci mă bântuie asta cu Asia cred, iar unde văd un pod, îmi fuge gândul la podul ce leagă Europa de Asia. De ce? Habar nu am. Am o imitație de tablou cu un pod... nici nu știu ce pod este... chiar deasupra patului din dormitorul meu. Dormitorul dintr-un apartament închiriat, logic. După despărțire, mi-am promis că nu o să-mi cumpăr nicio proprietate în România. Așa. Că așa vreau. Dar o să-mi iau ceva pe o plajă, să fiu mereu la mare și la soare. Mereu. Așa speram! Ce vise aveam, pfff...

Ajung în sfârșit în avion – cu o oră întârziere – și decolăm.

Dar nu mă stresez, oricum am timp până la următorul zbor. Am escală în Istanbul vreo șapte ore, ce îmi e să stau încă o oră în București sau o oră în plus în Istanbul? Tot aia e.

În avion stau lângă un domn – tot din București și el. Când i-am spus unde merg, a devenit imediat curios. M-a întrebat ce fac în Manila și cum de am ales să-mi petrec vacanța acolo. A zâmbit și a întrebat: „Ce e așa de interesant acolo, de mergi o lună?”

Așa că i-am povestit despre Palawan, dacă tot a fost curios să afle.

Nu auzise de Palawan. Și-a notat numele insulei, ca să caute mai târziu. I-am spus, pe scurt, povestea – cum am ajuns eu să zbor în Filipine. E chiar interesantă: În tinerețe, Leo, un prieten bun de-al meu, a zburat la Manila. În avion a întâlnit un italian care avea, acolo, o iubită. Cei doi s-au împrietenit și au cutreierat orașul împreună. Printre multe altele, italianul i-a spus că, dacă vrea să vadă ceva cu adevărat minunat, trebuie să meargă pe insula Palawan. Și Leo chiar a mers. A stat acolo câteva luni. Dar îl aștepta iubita acasă, așa că s-a întors la ea. De atunci tânjește să revină – dar nu a mai reușit. „Poate... într-o zi!”, mi-a zis.

Oricum, de când am auzit povestea lui, îmi doresc și eu să ajung pe „cea mai frumoasă insulă din lume”... să mă asigur cu ochii mei că e chiar așa de frumoasă cum mi s-a transmis.

Iar Leo mi-a spus povestea lui, iar eu o transmit acum mai departe. Și am citit de Palawan și de cât de minunat este acolo.

Însă mi se pare chiar interesant cum află oamenii de ceva de care nici măcar nu le trecea prin cap că există și asta le schimbă total traiectoria vieții. Cum spuneam? *Totul este conjunctural și cu efect de boomerang uneori!*

Așadar, prietenul meu a aflat de Palawan de la un italian, pe care l-a cunoscut în avion. Iar eu, acum, duc tradiția mai departe – transmițând povestea mai departe unui alt român, care s-a întâmplat să stea lângă mine în avion și care chiar a fost curios să afle ce e atât de interesant în Filipine, de merg acolo o lună.

Iar dacă omul acesta va ajunge vreodată în Filipine – el, sau oricine altcineva căruia îi va spune – înseamnă că mi-am făcut treaba. Un fel de „*primește și dă mai departe*”. Sau, mai bine spus, nu păstra astfel de lucruri doar pentru tine... s-ar putea ca tu să fii doar un intermediar al Universului.

Cine știe?

Istanbul Airport

Acum sunt în aeroport în Istanbul.

E imens aici. Dar am găsit un loc pe o băncuță și gata – scriu.

Mi-am promis mie (și nu numai) că, dacă voi reuși să plec, mă voi apuca de scris. De scris *serios*, nu doar în joacă. E un pact între mine și Univers... dau la schimb timp – pentru o carte.

Sper să inspir, să trezesc ceva acolo, care e în stare latentă de prea mult timp. Cine știe?

Știam doar că vreau să plec.

De prin septembrie am zis că vrem să mergem în Bali. Eu și Freya, o prietenă bună de-a mea.

Asta după ce am văzut filmul abia apărut al lui Clooney cu Julia Roberts... „Bilet pentru paradis”. Am ieșit de la film „zen” amândouă și am zis:

– Hai să mergem în Bali o lună!...

Era un gând comun și l-am luat ca pe un semn.

Râdeam ca nebunele și ne imaginam cum vom merge noi două, de capul nostru, în Bali. Cum vom conduce un scooter. Cum vom bea un cocktail pe o plajă, noaptea. Cum vom face scufundări.

Ce de planuri mărețe.

Aproape eram gata-gata să ne luăm bilete de avion. Apoi, logic, așa cum e firesc din partea ei, nu a mai dat semne de viață. Când are un iubit nou, intră brusc la apă, ca și cum nici nu mai există altcineva pe planetă. Dar o iubesc, indiferent de cum se comportă. Și când a dat, într-un final, semne că trăiește, mi-a scris doar scurt pe WhatsApp:

„– Dear... În legătură cu Bali...

– Eu aș prefera să mergem în martie, cum am zis de la început...

– Pentru că acum cu bugetul sunt cam la limită...

– Îmi vin și schiurile comandate... 600 euro din buget...

– Și până atunci am timp să mai strâng niște bani...

– Că nu-mi place să fiu strâmtorată și să mă gândesc că trebuie să îi număr...”

Și cam atât a fost nebunia cu Bali.

Pfffff...

Eram profund dezamăgită. Nu de ea. Că ea nu are nicio vină. Ci de situație. Se adeverea ceea ce știam deja. Cu cât spui la mai multă lume ce vrei să faci, cu atât vor scade șansele să se și întâmple acel lucru. Logic! Încă odată testat și retestat. Și adevărit chiar.

Apoi au trecut zilele. Iar eu tânjeam cu un dor nebun după o insulă. Iarna în România e ciudată. Voiam doar să plec departe, la soare. Mocneam precum un cărbune răătăcit. Mă simțeam pierdută.

Dezamăgirea mea avea să fie totuși șansa să ajung pe una dintre cele mai frumoase insule din lume. Atunci nici nu mă gândeam că voi ajunge în Palawan. Era așa un gând îndepărtat de tot... că, poate, vreodată, voi ajunge și pe insula aia. Dar atât! Toată toamna a durat asta. Sufeream. Nu știam ce să fac.

Eram destul de dezorientată. Am început să mă gândesc să merg în Bali singură. Am intrat pe tot felul de forumuri, grupuri, am aflat chiar de o fată care locuiește acolo și am luat contact cu ea. Știam atâtea despre Bali. Studiam. Analizam.

Într-o zi, eram la volan, când mi-a trecut așa un gând brusc prin cap, că ce ar fi să merg în Palawan, dacă tot vreau să merg singură, ce contează unde merg? Bali, Palawan... same thing! Și m-a tot bântuit gândul ăsta zile bune. Ce să aleg? Pfff, tare greu... deja știam multe despre Bali, aveam contacte acolo, tot ce îmi trebuia.

Dar ideea proaspăt apărută, că aș putea merge în Palawan, nu-mi dădea pace. Chiar deloc. Deja începusem să mă întreb singură de ce sunt atât de nehotărâtă cu asta. Știam doar că vreau să plec. O lună. Că atât puteam sta fără să am nevoie de o viză. Dar suficient pentru mine.

Am avut de făcut un drum la Iași, pentru un proiect la care lucrez. Cu o zi înainte, m-am decis că trebuie să plec. Nu doar așa, că vreau. Mone trebuia să afle cumva despre decizia mea. Plecarea mea urma să afecteze mai multe aspecte ale proiectului nostru comun. Dar cum să-i zic? Oricum s-a agitat că plec la Iași, din nou singură, atâtea kilometri cu mașina. Să nu mai vorbesc că am făcut drumul dus și întors în aceeași zi, că m-am încăpățânat să nu dorm acolo. În total: 842 kilometri.

Deci, da, poate te gândești că sunt un pic nebună, dar nu m-am putut abține să nu fac asta. Chiar îmi plac provocările!

Au mai trecut câteva zile după ce am fost la Iași. Nu știam cum să-i spun. Parcă nu era niciodată momentul bun și nici nu știam cum să-i trântesc asta – așa hodoronc-tronc parcă.

Înnebunisem deja pe toată lumea că vreau să merg în Bali. Știind că Freya nu mai vine și că nu prea mă dădeam în vânt să merg singură, îi dădea însă liniște.

Dar luasem deja decizia să plec și eram de neclintit.

Doar că nu știam unde vreau să ajung cu adevărat și nici cum să transmit asta, fără să sune a disperare. Da, voiam să mă ajute să decid unde.

Sunt oare nebună să cred că Universul a aranjat până și acest moment? Nu știam cum să deschid subiectul. Mă frământam tare cu asta. Era ciudat să îi zic așa, dintr-o dată: „Hei, știi, eu vreau să plec – că așa am chef – doar că nu știu încă unde!”

Hazliu, nu?

Așa că, brusc, mi-a venit și soluția – acolo, pe loc, uitându-mă cum soarele îi făcea părul negru să strălucească precum un diamant. M-am ridicat și am mers la biroul meu.

Am rupt din agendă două bucățele de hârtie și am scris pe ele cu creionul ceea ce mă rodea deja de atâtea zile: pe unul am scris *Bali*, pe celălalt *Palawan*.

M-am întors. Își savura cafeaua și îmi zâmbea. M-am așezat tacticoasă la masa ovală și am pus bilețelele strategic în fața mea. Nicio emoție sau întrebare din partea opusă a mesei. Am povestit în continuare, ca și cum nimic nu se întâmplase. Bilețelele nu existau.

La un moment dat, îi spun brusc:

– Mă tot gândesc de câteva zile să-ți spun ceva și acum cred că este momentul potrivit.

Fără nicio surpriză în glas, m-a întrebat, uitându-se direct în ochii mei:

– Ce vrei să-mi spui?

– Înainte de asta, uite, aș vrea să alegi unul dintre bilețelele astea.

– Dintre astea două?

– Da.

Eram deja parcă transpusă în alt plan, iar inima îmi bătea nebunește, așteptând să văd verdictul final. Știam că voi pleca, iar acum se decidea, în sfârșit, *unde*. Eram cu adrenalina la maxim. Cred că nu arătam ceea ce simțeam, adică sper că nu, voiam să par indiferentă.

– Ok.

A intrat instant în jocul meu, de parcă era o chestie de rutină, obișnuită, pe care o făceam săptămânal împreună. A învățat de mai multe ori bilețelele alea și, privindu-mă cu ochii mari, a luat unul. L-a desfăcut încet și a citit. Nu a zis nimic. L-a închis și l-a pus pe masă, în fața mea.

– Deci? zic eu, atât de nerăbdătoare să aflu.

– Deci! atât a zis doar.

– Ce ai tras? E Palawan, așa-i? Zi că așa e. Știu că asta ai tras...

Vocea îmi trăda excitarea mentală, cred, la maxim. Apoi, cum nici nu se uita la mine, am luat bilețelul și l-am desfăcut.

– E Palawan. Știam că Palawan este. Știam că am dreptate.

– Deci, ce e cu Palawan? mă întreabă, într-un final.

– Vreau să plec în Palawan. Nu știam unde, iar pe celălalt bilet este Bali. Cumva, nu eram tare decisă. De fapt, nu știam ce îmi este rezervat.

– Când vrei să pleci? mă întreabă sec.

Se uita la mine cum nu se uitase niciodată. Parcă privea în interiorul meu, să vadă dacă chiar sunt serioasă și chiar vreau să fac asta. Era ciudat de serioasă privirea asta, nu o mai văzusem niciodată înainte. Rumega intens la situație. Dacă i-aș fi putut privi în interiorul minții, nu cred că aș fi făcut față la noua situație. Mai bine că nu am putut privi. Probabil m-aș fi ars tare.

– Săptămâna viitoare aș vrea să plec. Vreau să plec o lună, că atâta pot sta fără să am nevoie de viză.

– Aha. De când știi că vrei să pleci?

– Păi m-am decis de câteva zile cred.

– Știai înainte de Iași?

– Da.

– Ok.

– Știu că nu ar trebui să lipsesc fix acum, în mijlocul proiectului nostru...

– Stai liniștită. Asta e! Nimeni nu ar putea fi atât de egoist să fie supărat pe tine că poți pleca în Palawan.

Ziua a luat o altă turnură, povestind multe despre Palawan și prea puține despre proiectul nostru. I-am zis că vreau să mă ajute cu excursia asta și a zis că mă va ajuta. Cu tot ceea ce poate. Nu îi venea să creadă că vreau să merg „singură” în Palawan.

Mă simțeam în al nouălea cer că am reușit să fac asta și încă nu făcusem nimic concret.

Nici mie nu-mi venea să cred că sunt atât de hotărâtă de faptul că voi pleca în Palawan.

Ce tare!